

Fra finner til fødder

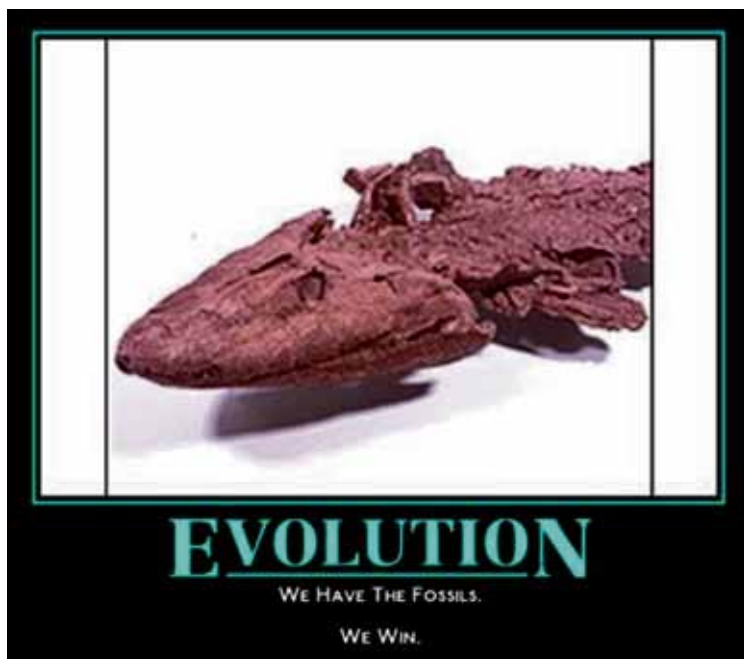
Fossile fodaftryk tvinger darwinister til at genoverveje Tiktaalik

Af K. Aa. Back

Et af darwinismens afgørende dogmer er at engang i fortiden “gik livet på land”. Påstanden er at det for nogle fisk var en fordel at de gik på land, og derfor gjorde de så det. Hvad der egentlig var motivationen for at de skulle gøre det, har givet anledning til stor diskussion. Et par bud bringer vi på de to tegninger af Rasmus Najbjerg.

Men den “videnskabelige” forklaring går på følgende (mindre humoristisk, men nok ikke så meget bedre): Landjorden var øde og tom; altså var der ingen hindringer her for “livets eksperimenter”, og derfor måtte livsformerne i sagens natur(!) brede sig op på land.

På nettet kan man google sig frem til følgende sejrsmål ved at bruge søgeordet “Tiktaalik”. – Men hvad glæde har man af at vinde et par slag, når man taber hele kampen/krigen ved at nye fund dementerer det første?!

Den fantasifulde forestilling er velsagtens inspireret af sumpspringeren der lever sin tilværelse i overgangszonen “mellem hav og land”, og så forestiller man sig at en tilfældig fisk på et tilfældigt tidspunkt er så heldig at få skiftet sine åndedrætsorganer og sine “lemmer” ud med noget andet og bedre egnet til et liv på land.

Vi minder lige om at evolutionen kun har to værktøjer til at få gennemført denne forvandling: Den naturlige selektion (udvælgelse) + tilfældige fejl i koden (mutationer). Programmeringen “fisk” er altså i én skabning, gennem årmillionerne, helt af sig selv blevet til programmeringen “landdyr” i en anden. Det kan også være at man forestiller sig at fordi en frø (en padde) i sit livsforløb som den naturligste(!) ting af verden forvandles fra vand- til landdyr, så kan en fisk vel også.

Men der er “lissom” en forskel: Frøen er nemlig programmeret til at begynde sin tilværelse i vand som haletudse med finner og gæller (og hvad der ellers hører sig til for et vanddyr). På et tidspunkt i frølivet (NB! timingen er uhyre vigtig) får frø kroppen besked fra sit programmeringsur på at påbegynde en forvandling. Så nu får den lille haletudse først bagben, siden fordittoer. Gællerne falder af, og lunger tager over.

Er man biologilærer, kan man lade sin klasse selv følge denne fantastiske forvandlingsproces. Alt hvad man skal bruge, er et forårsakvarium forsynet med vandplanter og nogle frøæg. (Og så minder vi lige i sammenhængen om at det kun er lærere og biologer der må lave forsøget i dag!)

Forestillingen er altså at den forvandlingsproces som et frøæg er forprogrammeret med, kan opstå tilfældigt i en fiskestamme. Og resultatet er altså – hokuspokus filihankat – at “livet er gået på land”, helt af sig selv, nærmest per naturlov.

Utroligt

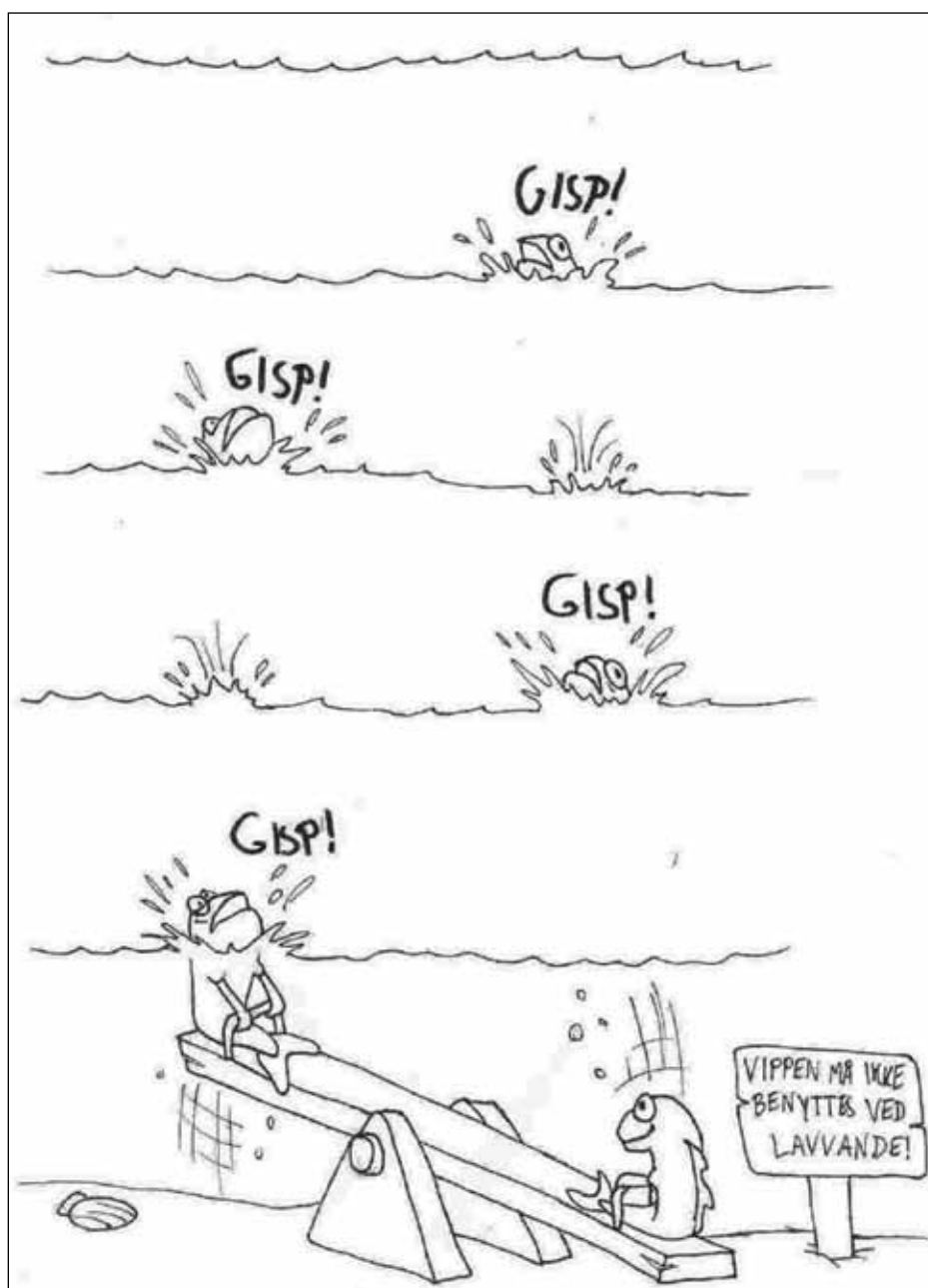
Mig forekommer en sådan påstand at være temmelig vidtløftig. Men ikke desto mindre møder man den i enhver biologibog med respekt for sig selv. Det bliver den jo principielt ikke mere rigtig af. Og ved nærmere eftertanke forekommer denne forklaring vel heller ikke så logisk og rationel som man vil gøre den til.

»Han [Darwin] tog simpelthen fejl da han forestillede sig at den naturlige selektion langsomt og gradvis over geologisk tid skulle kunne omforme en hel og vidt udbredt art – på samme succesfulde måde som de lokale [kvæg]avlere arbejder sammen om kunstigt at udvælge de ønskede egenskaber i deres forskellige opdrætlinjer.«
(Fra Darwinbogen, Origo 2009)

“Men det er jo sket! Vi kan se det af fossilerne!” Darwinisterne påstår at deres store mester har forudsagt at fossilerne (når vi blot har fundet et tilstrækkeligt antal af dem) vil vise en jævn kæde af slægtled der via et vist antal mellemformer vil forbinde de store dyregrupper med hinanden. At de fossiler vi har i dag, fx viser en jævn overgang mellem vand- og

landdyr. Han mente endog at han havde taget fejl mht. sin evolutionsteori hvis man ikke ville finde disse fossile mellemformer.

Det er sådan set rigtigt nok: At det var hvad han påstod! Det kniber straks mere med at få fossilerne til at rette ind til højre.

Og Henry Gee, "Chief science writer" på Nature, i sin bog "In Search of Deep Time":
»Tidsintervallerne mellem de enkelte fossiler [som bliver fundet,] er så store at vi ikke kan sige noget bestemt om deres mulige slægtskabs- og afstammingsforbindelser.« Alt er skjult »in an overvælbende sea of gaps« (i et uendeligt hav af [fossilære] huller).
(Fra Darwinbogen, Origo 2009)

En underlig fisk, Tiktaalik

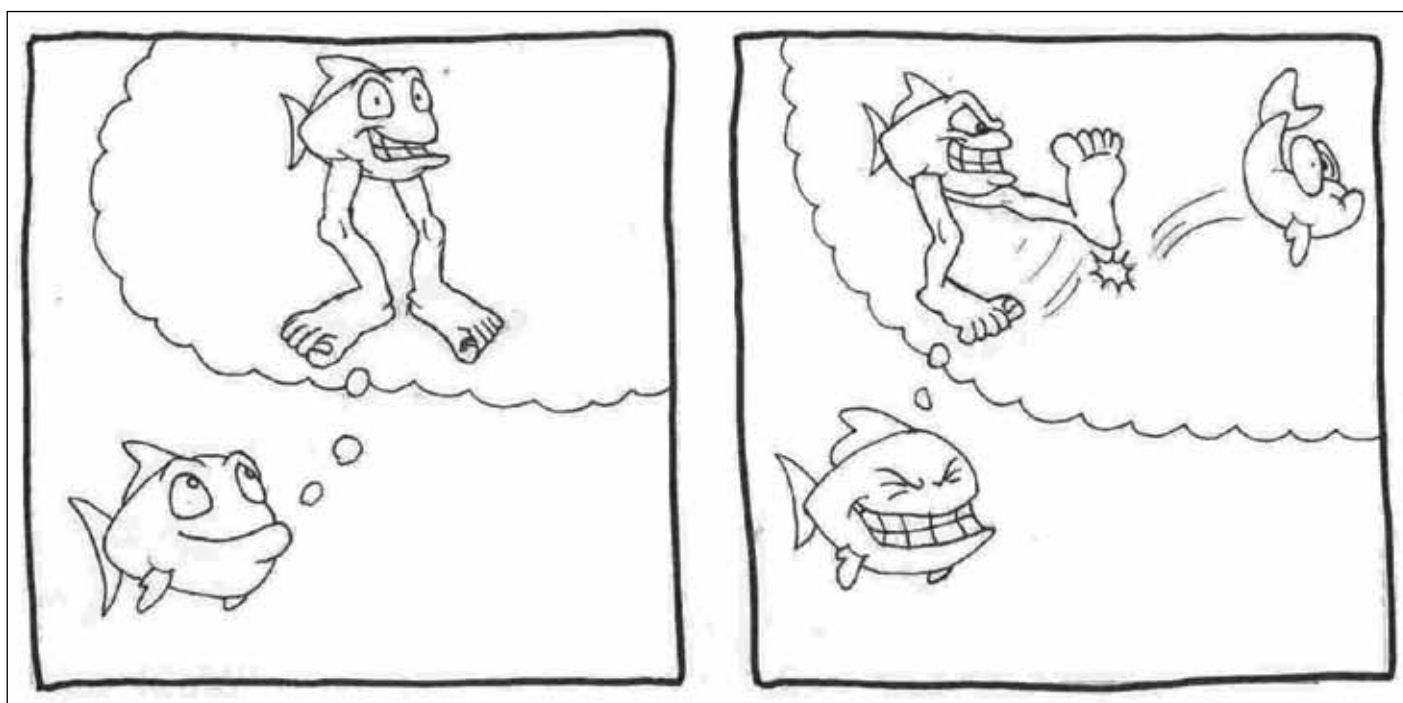
Nu har darwinister jo været ved at falde i svime af begejstring over fundet af en fisk "som skulle være på vej på land". Den har fået navnet Tiktaalik. Den påstås at være ved at udvikle forben. At disse forfiner (som der reelt er tale om) ikke på nogen måde er forbundet til hvirvelsøjlen (rygraden) tages kun som et mindre, distraherende faktum. (Det er til gengæld afgørende nødvendigt hvis "benene" skal kunne løfte kroppen når dyret vil gå på land). Her har vi nemlig "bevist" på at Darwin havde ret.

Nu er der så sket det irriterende at "bevist" er blegnet en smule pga. fund af nogle fodaftryk i det sydøstlige Polen. Hvorfor er det så vigtigt? Jo, fodsporene stammer tilsyneladende fra et dyr på fire fødder, og de ligger i lag der er 10 mio. år ældre end Tiktaalik. Hvis man altså finder fodspor af landdyr

på fire ben der er ældre end den påståede overgangsform, har man et forklaringsproblem. Tiktaalik kan jo ikke være en mellemform til landdyrene hvis de har eksisteret 10 mio. år før. Det turde være logik for høns.

Så ligesom det er gået for øglefuglen Archaeopteryx (som blot er en særlig fugl), kan vi nu konstatere med Tiktaalik: Den er blot en underlig fisk. Særegen, måske, men "bevis" på evolution?! Ikke specielt!

Så forestillingen om at en fisk skulle have udviklet lunger og forsynet sig med forben hvormed den har hevet sig op på land, viser sig at være lidt for fantastisk til at være troværdig. Hvis man altså ikke lader sig rive med af de eventyrlige forklaringer evolutionsfortællingen er så fuld af.

Hvis en fisk skal "gå på land", må den have ben. Men hvorfor skulle en fisk lige ønske sig ben?!